

ĐORĐE BAJIĆ
ŽUTA KABANICA

ĐORĐE BAJIĆ

A - ŽUTA KABANICA - Ž

Bajić izrasta u srpskog kralja trilera. – Goran Skrobonja

Biblioteka
44°N I 20°E

Urednik
Nikola Petaković

Copyright © 2013 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-294-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2013.

Dorđe Bajić

ŽUTA
KABANICA

roman

Čarobna
knjiga

SADRŽAJ:

Spisak likova	7
I: Jedne mračne noći	9
II: Anđeo na staklu	17
III: Rastanak u kišno popodne	43
IV: Zgrada u Ulici Drage Mašin broj sedam	81
V: Odjeci prošlosti	127
VI: Smrt se izlegla iz jajeta	173
VII: Devojka u žutoj kabanici	217
Zahvalnica	253
Beleška o autoru	254

Za Zorana

SPISAK LIKOVA:

Boris Nastasijević – ugledni beogradski advokat

Mirjana Nastasijević – njegova supruga

Dafina Lazarević – Mirjanina sestra

Marija Glišić – kućna pomoćnica Nastasijevićevih

Rastko Ilić – pripravnik u Borisovoj advokatskoj kancelariji

Goran Petković – Dafinin dečko, diler

Nikola Liman – inspektor beogradskog MUP-a

Mladen Dražević – Limanov pretpostavljeni

Ingebor „Inge“ Mršić – striptizeta

Silvija Kostić – devojka Milana Milutinovića

Milica Đurić – Dafinina prijateljica

Stanari zgrade u Ulici Drage Mašin broj sedam:

Kosara Spiridonović (stan br. 1)

Izdavačka kuća Krš (stan br. 2)

Vladimir, Jasmina i Nikolija Gavrilović (stan br. 3)

Todor i Srđan Belić (stan br. 4)

Milorad Arsenijević (stan br. 5)

Natalija i Roman Šmit (stan br. 6)

Vjekoslav Brabor (stan br. 7)

Milan Milutinović (stan br. 8)

Stojan Ćuk (stan br. 9)

Azra Džunović i Radmila Nikolić (stan br. 10)

I

JEDNE MRAČNE NOĆI

1.

Stigao je nešto pre osam uveče, noseći u kesi rastegnutoj od težine dvolitarsku koka-kolu i pakovanje čokoladnog keksa.

„Da se malo založimo dok učimo“, rekao je namignuvši. „Gde ti je keva? Zapalila?“

„Još je tu“, Silvija poljubi Milana u obraz. „Stavlja ratničke boje. Ne brini, brzo će završiti. Oni njeni je već čekaju.“

Silvijina majka je volela večernje izlaske. Nedeljno bi bar dva ili tri puta odlazila sa društvom do obližnje kafane i tamo ostajala do ponoći, ponekad i duže. To je odgovaralo Milanu i Silviji, pošto im je omogućavalo da u stanu budu sami.

Tek što su se smestili na trosedu, kada je u sobu provirila sredovečna žena u ofucanoj bundici:

„Deco moja, odoh polako“, rekla je. „Ostajte zdravo.“

„Doviđenja“, Milan je uzvratio uz dobro uvežbani kez. „Lepo se provedite.“

„Hoću, hoću. Ništa vi za mene ne brinite... I neka vam je prijatno učenje. Spremila sam kolače sa jabukama. Hlade se na kuhinjskom pultu, pa se poslužite kad budete pravili pauzu.“

„Hoćemo. Hvala.“

Čim je gospođa Kostić napustila stan, Milan je privukao Silviju i počeo da je ljubi po obrazima i vratu.

„Ej, čoveče, lakše malo“, branila se devojka. „Neću nikud pobeći.“

„Da samo znaš koliko si mi nedostajala“, šaputao je Milan, ne prestajući da je sve jače stiska.

„Ma, daj...“, nasmejala se. „Videli smo se pre dva dana.“

„To je za mene čitava večnost. Mnogo sam te se uželeo...“

Petnaestak minuta kasnije, opruženi na krevetu u Silvijinoj devojačkoj sobici, mladi ljubavnici su pučkali i posmatrali kako se kolutovi dima razlažu na svom putu ka tavanici.

„Zašto izbegavaš da svratiš kod mene?“, iznenada upita Milan okrenuvši se na bok i zagledavši se u devojčin profil. „Lepo nam je i ovde, što jes’ – jes’, ali šteta je da onoliki stan zvrji prazan.“

Silvija, naime, bez obzira na pogodnosti, nije volela da dolazi u stan koji je Milan iznajmljivao. Bila mu je u gostima samo nekoliko puta i uvek se zadržavala kratko. Jednom je uspeo da je privoli da se malo pomaze. Nije išlo. Bila je napeta i neusredsređena. Na kraju ga je odgurnula, što nikada ranije nije uradila, obukla se na brzinu i izletela iz stana bez objašnjenja. Sutradan su se gadno posvađali zato što je uporno odbijala da mu kaže o čemu se radi. Pomislio je tada da je na njihovu priču stavljena tačka, ali se prevario. Dva dana kasnije pozvala ga je telefonom i rekla: „Moja stara večeras izlazi sa prijateljima. Dođi kod mene oko osam. Važi?“ Milan je od tada počeo sve češće da joj dolazi u pohode. Da *uče*.

„Zašto izbegavaš da svratiš kod mene?“, ponovi Milan.

„Šta nam fali ovde?“, na pitanje je odgovorila pitanjem.

„Ne fali nam ništa, ali kad već živim sam, voleo bih da moja devojka češće svraća. Malo je ljudi naših godina koji imaju takvu slobodu. Ja sam, bre, jedan od hiljadu. Izvukla si premiju.“

Silvija je pokušala da okrene na šalu:

„Pa da posle pričaš da sam s tobom zbog stana.“

„Daj, ne budali“, nije se dao Milan. „Pitam ozbiljno.“

Jedno vreme je ćutala, namrštena. Zatim je nervozno ugasila cigaretu u piksli na noćnom stočiću i hitro ustala.

„Nije trebalo da pušimo u sobi“, rekla je dok je navlačila gaćice. „Sada danima neću moći da izluftiram.“

„Ne menjaj temu.“

Pogledala ga je zamišljeno preko ramena ali nije ništa rekla. Brzim pokretom je ogrnula meku kućnu haljinu. Zatim je prišla prozoru i otvorila ga, pustivši da hladan februarski vazduh uđe unutra. Milan ju je, još uvek podbočen, posmatrao s kreveta. Čekao je da mu odgovori. Nije bio prvi put da joj postavlja ovo pitanje. Do sada je uvek izbegavala odgovor. Ovoga puta je čvrsto odlučio da sazna o čemu se radi.

„Pa?“, bio je već pomalo ljut.

„Smejaćeš mi se“, reče ona konačno.

„Neću. Reci slobodno.“

„Mislićeš da sam ludača nad ludačama.“

„Silvija, daj bre... Slobodno reci.“

„Znaš...“, počela je oprezno, praveći pauze. „Meni se... Meni se nikako ne dopada ta zgrada u kojoj živiš. Nekako je... *strašna*. Svaki put kada navratim kod tebe, imam utisak da nas neko... Da nas neko posmatra.“

* * *

Pošto su na tanjire naređali poslastice i vratili se u dnevni boravak, Silvija je uključila televizor. Na ekranu se ukazalo srcoliko žensko lice ispod loše perike.

„Joj! Već je počelo!“, uzviknula je i, tobože prekorno, dodala: „Tako je to kad me zamajavaš.“

Poljubili su se dugo i nežno, a onda su se šćućurili jedno pored drugog na trosedu i usredsredili na kostimiranu domaću seriju koju je Silvija sa velikim zanimanjem pratila svakog petka. Milanu je ta limunada bila poprilično dosadna, ali je želeo da ugodí devojci. Kada si u vezi, moraš biti spreman na kompromise, posavetovala ga

je jednom majka. Uostalom, Milan je znao da će ga Silvija izdašno nagraditi kada se epizoda okonča.

Scene su bile pune praznog hoda, navlačena je minutaža. Glavni junak je, ispred slike neke otmene gospe, objašnjavao devojci sa perikom o nesrećnoj ljubavi iz prošlosti, užasnoj tragediji, tajni koja ga je godinama morila. Pale su krupne i teške reči. Veštačke suze tekle su niz napuderisane obraze.

Milan zevnu a onda jače prigrli Silviju. Kada je spustio pogled ka preklopu na kućnoj haljini, ugledao je belinu njenih bujnih grudi. Krv mu istog trenutka jurnu u međunožje, ali pokušao je da se suzdrži. Epizoda je bila pri samom kraju.

„Divna serija“, reče Silvija kada je počela odjavna špica, brišući suze papirnatom maramicom. „Baš sam se potresla.“

Milan ustade i pruži joj ruku.

„Dodi, utešiću te.“

Silvija ga isprva pogleda zbunjeno, a onda joj, kada je spustila pogled i primetila koliko je uzbuđen, vragolasta iskrica zasija u očima. Ona prihvati ponuđenu ruku i po drugi put te večeri se zaputiše ka njenoj sobici.

Na njene strahove su potpuno zaboravili.

2.

Pošto su se ulazna vrata Silvijine zgrade zatvorila iza njega, Milan je pogledao na ručni časovnik. Par minuta posle pola dvanaest. Do ponoći će stići u stan. To mu je odgovaralo. Želeo je da što pre legne kako bi sutra bio u stanju da rano ustane.

Umor ga je sustigao.

Čitav dan je bio u gužvi: od ujutru obaveze na fakultetu, sati i sati dosadnih predavanja, ručak na brzinu kod roditelja u Zemu-nu, zatim još predavanja i dva sata u čitaonici.

Predveče je obavio jedan poslić za Ćuka na Železničkoj stanici i nakon toga svratio nakratko u *Opsesiju*. Jedna cura, navodno Šveđanka, mnogo mu se dopala. Bez obzira na to, odoleo je porivu da ode do kabina i vidi kako pleše. Ne bi bilo fer prema Silviji da je poklekao iskušenju. Završio je šta je imao i brže-bolje napustio klub.

Sreća pa je sutra subota, na faksu nema obaveza. Od devet do podneva planirao je da uči. Morao je. Bio je u zaostatku. Posle toga: samo zabava. Silvija je od prijateljice koja je radila u *Centru Sava* dobila karte za novi film Leonarda Dikaprija i Milan je obećao da će joj praviti društvo. Projekcija je počinjala u 13.30, što je značilo da će put Novog Beograda morati da krene barem sat ranije. Posle će negde u gradu otići na kasni ručak, pa na rođendansku žurku prijatelja iz srednje škole.

Brzo je koračao, promičući dobro osvetljenim ali opustelim Južnim bulevarom – pored njega bi povremeno projurio poneki automobil ili motocikl. Veče je bilo hladno, pravo februarsko. Stresao se od hladnoće. Trebalo je da obuče topliju jaknu. Ova od tek-sasa, bez obzira na čupavu postavu, nije dovoljno štitila od vetra.

Da je Silvija te večeri došla kod njega, mogli su lepo da prespavaju u njegovom toplom krevetu i ova noćna šetnja ne bi bila neophodna.

Nije nikako mogao da shvati žene.

Dobro, bilo mu je tek dvadeset, ali da poživi još četiri puta toliko, verovatno ih ni tada neće kapirati. Plaši se zgrade! Kakva budalaština! Isprva je mislio da ga vuče za nos, da igra neku svoju igru, ali je onda shvatio da je ozbiljna. Milan je bio zadovoljan stanom koji je iznajmljivao, nije imao nameru da ga menja – ni zbog Silvije, ni zbog bilo koga drugog. Živeo je na desetak minuta hoda od Pravnog fakulteta, a za još toliko mogao je biti u najužem centru i to mu je veoma odgovaralo. Uostalom, i Silvija je bila u komšiluku. Mogao je začas da stigne do njenog stana u Južnom bulevaru.

Razgovaraće sa njom sutra posle filma. Valjda će razumeti da je njen strah neosnovan kada joj sve lepo objasni. Kao i sve žene, pomalo je iracionalna, ali Milan je bio uveren da će uspeti da je smiri.

Kako još nije bila ponoć, mogao je da pokuša da uhvati autobus, ali mu se nije čekalo na stanici, pa je ipak odlučio da prošetati. Sneg i led su se pre nekoliko dana otopili, tako da je koračao bez bojazni da će se okliznuti. Sa Južnog bulevara skrenuo je u Maksima Gorkog, a onda desno. Uličice kojim je krivudao, pune manjih porodičnih kuća među kojima se ugnezдила tek poneka višespratnica, bile su mračne i izgledalo je kao da u njima niko ne živi. Milan se nije plašio za svoju bezbednost. Uostalom, čak da neko nešto pokuša. Obrisao bi beton njime. Još nekoliko skretanja i biće pred ciljem, a onda pravo u krevet. Silvija ga je pošteno izmorila. Imao je osećaj da će zaspati čim spusti glavu na jastuk.

„Milane!“, začu odjednom iza sebe.

Mladić je zastao i okrenuo se. Nigde nikoga. Stajao je tako, nepomičan, nekoliko dugih sekundi i gledao u mrak.

Učinilo mi se, pomislio je. To je samo vetar.

Nastavio je dalje... Tek što je prešao par koraka, a neko ga je iz tame ponovo pozvao po imenu. Ovoga puta nije bilo greške.

„K-ko je to?“, upitao je Milan i skupio šake u pesnice, besan na samog sebe što je dozvolio da mu glas zadrhti.

Odgovora nije bilo. Samo mrak, vetar i senke. Slaba ulična rasveta nije mogla da obasja sve uglove i zavijutke. Šaljivdžija se mogao sakriti iza nekog od parkiranih automobila ili iza reda kontejnera u blizini.

„Ko je to?“, ponovio je, ovoga puta znatno energičnije.

Grumen tame se pomerio. Milan je ugledao obrise prilike koja je stajala pored jednog drveta, na nekih pet-šest metara udaljenosti, do tada sakrivena u dubokoj senci. Napregnuo je oči. Nije

vređelo. Osim ljudske siluete nije mogao da razazna bilo šta drugo, razgranata krošnja je gušila ionako slabu svetlost uličnih svetiljki.

Milan je kratko razmišljao šta da uradi. Muški bi bilo da na licu mesta raščisti ovu situaciju, ali ga je odlučnost iznenada napustila. Zašto da sebi komplikuje život?

Iznenada je potrčao. Hitro, poput zeca, pretrčao je pedesetak metara i zatim naglo skrenuo ka obližnjem parkingu. Projurio je pored niza vozila, pa se uz kratke stepenice popeo do prolaza između dve višespratnice koji je vodio ka Ulici Vojislava Ilića. Tamo je uvek, čak i u pozne sate, bilo sveta i saobraćaja.

Na vrhu stepenica je zastao i osvrnuo se. Odahnuo je kada je shvatio da mu niko nije za petama. Na parkingu su se nalazili samo nepomični automobili čije su se karoserije presijavale na slaboj mesečini. Na ulici nije bilo žive duše. Stajao je tako još izvesno vreme zagledan u noć. Ni traga ni glasa od neznanca koji je vrebao iz tame. Mogao je da odahne.

Čim je zakoračio u prolaz između zgrada, Milan je zadobio snažan udarac u lice. Nije stigao da vidi napadača. Pao je na leđa, svom silinom, snažno udarivši glavom o beton.

Ječao je dok se topla krv iz polomljenog nosa slivala niz njegovo od bola izobličeno lice. Krv mu je zapušila nosnu duplju, a zatim pronašla put do otvorenih usta. Zagrcnuo se i zakrkljao, potpuno paralisano od šoka i bola. Pre nego što je uspeo da se pribere, usledio je novi udarac, pa još jedan, završni, najsilovitiji.

Napadač je ostao pored umirućeg i posmatrao agoniju sve dok nije minuo i poslednji trzaj. Nije dugo trajalo. Krkljanje je bivalo sve tiše i tiše, a onda je potpuno prestalo. U pet minuta do ponoći, Milan Milutinović je bio mrtav.

Kada se uverio da je izvršio ono što je naumio, ubica je iz šake u crnoj kožnoj rukavici ispustio zarđalu i krvlju poškropljenu metalnu cev, a onda se izgubio u tami iz koje je i došao.

II

ANĐEO NA STAKLU

1.

Čitav grad je brujaio o tome. Otkako su veče pre toga svi mediji preneli vest o tragičnoj smrti pevačice, kao da nije postojala druga tema za razgovor. Tako je uvek kada nastrada neko mlad, lep i poznat. A ona je bila i jedno i drugo i treće. Uz to, u pitanju je bilo ubistvo iz strasti, a ubistva iz strasti su nešto o čemu ljudi vole da čitaju. Tabloidi će priču musti do poslednje kapi, bar naredna dva-tri meseca.

„Bože dragi, kakva tragedija! Još ne mogu da poverujem da je istina. Tako lepa devojka!“

Stojan Ćuk podiže pogled sa novina koje je čitao oslonjen na kapiju kuće u Ulici Drage Mašin broj sedam. Varljivo martovsko sunce obasjavalo je njegovu muževnu pojavu u firmiranom sakou i odgovarajućim pantalonama.

„Da. Zaista“, procedio je Ćuk sa neskrivenim gađenjem odmeravajući staricu koja mu se obratila.

Gospođu Spiridonović nije podnosio. Njena nepresušna želja za razgovorom ga je izluđivala. Dosadna babetina pobegla sa lopate i one njene štrokave mačketine koje je zapatila. Zašto nije mogla da gleda svoja posla?

Ako je budem ignorisao, možda će nestati, ponadao se Ćuk i vratio pogled na novinski tekst u kome su opisani poslednji dani pevačice, sve to ilustrovano sa nekoliko „ekskluzivnih“ fotografija u boji.

Matora je u jednom bila u pravu. Ubijena je zaista bila prava lepotica. Čista desetka. Kakva šteta!

„Sve-sve, ali da ju je ubio njen dečko... To mi nikako ne ulazi u glavu“, nastavila je žena ne želeći da primeti da nije dobrodošla. „Gledala sam ga prošle godine u onom rijalitiju, znate. Bio je jedan od ukućana. Tada mi se činilo da je veoma fin mladić, lepo vaspitan... Nije mi jasno kako...“

Starica je pričala i pričala, kao navijena. Ćuk se pravio da je ne čuje, sve u nadi da će njegova nezainteresovanost oterati dosadnu ženu. Uzalud! Tirada je trajala i trajala. Kada je istrtljala šta je nameravala o ubijenoj pevačici i njenom dečku, govornica pređe na novu temu.

„Trebam nekom da pokažete stan na trećem, je li? Onaj u kome je živeo naš nesrećni Milan. E, bože dragi... Gre'ota. I on je bio, to i sami znate, veoma fin mladić. Lep kô upisan“, nastavi stara gospođa proučavajući Ćuka svojim vodnjikavim izbuljenim očima. „Ali, eto, čudni su putevi gospodnji... Nas stare ostavlja da životarimo, a sebi priziva lepe i mlade.“

Gospođa Spiridonović napravi kratku dramsku pauzu, duboko uzdahnu, a onda brzo dodade nešto življim glasom:

„Da li ste prelistali te novine? Ako jeste, volela bih da ih pozajmim.“

Ćuk slaga da je pročitao sve što ga zanima, iako ih je otvorio svega par minuta ranije.

„Evo, uzmite“, rekao je u nadi da će se tako otresti daveža.

„Da znate da hoću“, odgovori ona zadovoljno. „Samo, moraću da vas ostavim. Naočare za čitanje su mi ostale unutra.“

„Samo idite“, Ćuk odahnu.

Starica je zahvalila i polako krenula ka kamenim sfingama koje su čvale ulazna vrata. Kao po komandi, iz žbunja iskočiše dve ogromne mačke, crno-bela i tigrasta, i krenuše za svojom dobročiniteljkom.

Dvadeset do dvanaest.

Cura kojoj je trebalo da pokaže stan kasnila je dobrih deset minuta. Dobro, to je još uvek bilo prihvatljivo kašnjenje, ali su Ćuka već počeli da hvataju nervoza i zlovolja. Tištalo ga je što nije imao sreće sa iznajmljivanjem. Nikako da se pojavi prava osoba. Na oglas su se javljali sve neki gabori.

Pogledao je niz ulicu.

U susret mu je dolazila jedna devojka. Odmah se ponadao da je ona ta koju je čekao – i to sve više kako mu se približavala.

Hodala je sporo, bez i najmanje žurbe. Na malim stopalima imala je elegantne kožne cipele koje su diskretno lupkale po pločniku. Lepo oblikovane noge bile su prevučene tankim čarapama u boji kože – pri hodu su ispod ruba suknje izvirivala obla kolena. Uzak struk obgrlio je diskretan kaiš. Tanka bledotirkizna košulja upasana u suknju. Preko tirkiznog, raskopčani blejzer od istog materijala kao i suknja. Lep vrat, bez ukrasa. Usne – diskretno našminkane, premazane tankim slojem sjaja. Lice zdravo, ovalnog oblika, sa pravilnim nosom; krupne plave oči. Prolećno sunce je u bujnoj kestenjastoj kosi, skupljenoj u konjski rep, isticalo crvenkasti sjaj. Kada je došla sasvim blizu kapiji, Ćuk oceni da devojka lepo parira njegovoj visini od metar i sedamdeset i pet.

„Ti si Ćuk?“, odmerila ga je.

„Da, ja sam. Stojan Ćuk.“

„Izvini što kasnim“, rekla je, mada joj se po glasu ne bi dalo naslutiti da joj je zbog toga čak i najmanje žao.

Shvativši da zvuči neljubazno, dodala je: „Krenula sam peške i malo se preračunala oko vremena. Nadam se da ne čekaš dugo.“

„Ma, ne. U redu je“, slagao je, mada je bio pomalo ljut. „Lep je dan. Nije mi smetalo.“

„E, dobro onda. Hoćemo li unutra, pa da vidim taj stančić o kome smo pričali preko telefona?“

Krenuli su ka zgradi kroz malo dvorište popločano napuklim pločama. Ćuk je pridržao ulazna vrata i propustio devojkicu da uđe prva. Želeo je da ostavi što bolji utisak: ovako zgodan komad nije smeo da ispusti iz šaka. Već je odlučio da snizi kiriju na najmanju moguću cifru.

„Stan je na trećem spratu. Moraćemo peške. Zgrada nema lift“, objasnio je.

Devojka mu je uputila jedan kratak pogled, slegnula ramenima i počela polako da se uspinje stepenicama. Uživao je posmatrajući njenu zadnjicu ispod zategnute suknje. Kretala se otmeno i odmereno, kao gejša. Zamislio ju je potpuno голу, na leđima, kose ulepljene od sladostrasnog znoja. Ah, kakav bi to prizor bio...

„Stan je prava bombona“, gustirao je. „Dvosoban, na mnogo dobroj lokaciji i luksuzno namešten. Uostalom, videćeš već.“

Plavooka je zastala pored cvetnog vitraža između prvog i drugog sprata. Ćuk nije mogao da joj vidi lice, ali je pretpostavljao da se smešila. Žene vole šarene stvari.

„Lep je, zar ne?“, upita on u nastojanju da oživi razgovor. „Naslikao ga je poznati umetnik koji živi na drugom, Vjekoslav Brabor.“

„Poznat? Uh, pa ne bih baš rekla... Prvi put čujem to ime. Ali vitraž jeste lep.“

„Između drugog i trećeg sprata je još jedan. Taj je nov, naslikan pre otprilike pola godine. Još bolji od ovog.“

Nastavili su uspon, i kada su stigli do sledećeg prozora, devojkica je ponovo zastala.

Vitraž je prikazivao anđela u lepršavoj haljini kako lebdi iznad cvetnog polja. Lice, uokvireno dugom kosom, imalo je neobičan, zlehud izgled.

Kada je konačno odvrtila pogled, devojkica iznenada klonu, jednom rukom se oslonivši na zid kako ne bi pala. Stojan je pritrčao i uhvatio je ispod pazuha. Kestenjasta kosa joj je mirisala na karamelu.

„Da li je sve okej?“, upitao je. „Hoćeš da sedneš? Da ti donesem nešto da popiješ?“

„Hvala, ali nije potrebno“, odbila je, pokušavajući da se nasmeši. „U pitanju je samo trenutna slabost. Evo, već prolazi.“

Nije uspela da ga ubedi, njen osmeh je delovao usiljeno i lažno. Na čelu su joj se presijavale graške znoja.

„Da li si sigurna da je okej?“, ponovio je.

Devojčino lice je izgledalo gotovo mrtvački belo.

„Sigurno je zbog promene vremena. Hoće to meni tako s vremena na vreme. Nije ništa ozbiljno.“

„Dobro, onda nastavljamo gore. Nema još puno. Gotovo da smo stigli.“

Popeli su se uz preostale stepenike i obreli pred ciljem. Čuk je posegnuo u džep i izvadio zveckajući svežanj, te gurnuo odgovarajući ključ u bravu. Vrata stana broj osam se bešumno otvoriše.

Od tri stambene jedinice na najvišem spratu, ova je bila najmanja. Preko praga se ulazilo u mračno predsoblje, odakle ste imali tri mogućnosti. Prva je bila da nastavite pravo u kupatilo, malo i bez prozora, ali veoma funkcionalno, sa zastakljenom tuš-kabinom i pločicama boje terakote. Levo je bio dnevni boravak, desno je put vodio u spavaću sobu.

Potencijalna stanarka se opredelila za prvu mogućnost.

Pritisnula je prekidač za svetlo pored vrata kupatila. Neon iznad ogledala veselo je zatreperio dok je prilazila lavabou. Odrvnula je ručicu – hladna voda je pokuljala iz slavine, poprskala porcelan i napravila minijaturni vir. Devojka je prinela ruku mlazu i polako spustila glavu. Počela je da se umiva.

„Sve okej?“, proveravao je Čuk.

„Da, da, jeste“, rekla je приметно sigurnijim glasom.

Pošto u kupatilu nije bilo peškira, iz torbe je izvadila maramicu i pažljivo obrisala lice.

Izgledala je pribranije i svežije kada je izašla. Ćuk joj, navodeći je u kom pravcu treba da krene, nonšalantno dodirnu rame.

„Pošto si videla kupatilo, možemo da nastavimo obilazak.“

Poslušno je pošla sa njim, zadenuvši iza uha neposlušni pramen pobegao iz konjskog repa.

U spavaćoj sobi: uska komoda tik uz vrata i glomazni metalni krevet iz *Kike*. Između kreveta i prozora: noćni stočić sa jednom većom i jednom manjom fiokom. Kroz prozorsko okno provirivali su krošnja drveta i komad neba. Ipak, ono što je prvo privuklo devojčinu pažnju bio je zid naspram ulaznih vrata, gotovo u potpunosti prekriven neuobičajeno velikim ogledalom.

„A? Šta kažeš?“, bio je ponosan Ćuk. „Možeš da se diviš sama sebi do mile volje.“

„Svakako je... veoma...“, nije uspela da nađe odgovarajuću reč.

Prišla je uglačanoj površini. Ogledalo nije bilo iz jednog komada, već se sastojalo od šest jednakih kvadrata poređanih u dve kolone.

„Ogromno je. Ne sećam se da sam nekad videla veće.“

„Veruj mi, tako veliko ogledalo može biti samo korisno. Posebno vama ženama.“

„Pa, sad... Nisam sigurna da mi je neophodno baš *ovoliko* ogledalo. To mi je nekako... Pa, perverzno, da budem iskrena. Pretpostavljam da postoji mogućnost da se ukloni?“

„Jedino na čemu kao stanodavac moram da insistiram jeste da raspored stvari u stanu ostane netaknut. Neke manje izmene su moguće, ali što se ogledala tiče – ono ne može biti premešteno pošto nije okačeno već je sastavni deo zida. Ne bi se moglo ukloniti bez pomoći majstora. Moralo bi posle da se doziđuje, kreči... A to bi bio preveliki i nepotreban izdatak.“

„Dobro, onda...“, zvučala je neodlučno, „Ako baš *mora* da ostane...“

Ćuk zaključio da je najbolje da devojčinu pažnju usmeri na nešto drugo.

„Dođi da vidiš ovo“, prišao je krevetu. „Original *dormeo*.“ Seo je na dušek kako bi demonstrirao njegovu udobnost. „Kupljen je nedavno, jedva da je i korišćen. Hajde, smesti se pored mene, pa da se i sama uveriš koliko je mekan.“

„Nema potrebe“, odgovorila je kratko devojka. „Verujem na reč.“
Ćuk se nacerio.

„Tamo je plakar. Ugrađen u zid. Vidiš ručku? Povuci je ka sebi?“ Sačekao je da devojka priđe ormaru i gvirne, pa je nastavio sa hvalospevima. „Prilično je prostran. Unutra može svašta da stane.“

„To je tačno. Biće mesta za moju garderobu. Samo... Kakva je ovo kutija?“

Stojan je ustao sa kreveta i prišao sagovornici. Sa izuzetkom par vešalica što su se klatile na dršci, unutrašnjost ormara je bila prazna.

„Ovde“, pokaza devojka, kada je videla da Ćukov pogled luta u pogrešnom pravcu. „Dole.“

I zaista, u čošku se nalazila nevelika kartonska kutija zatvorena selotejpom.

„Potpuno sam smetnuo sa uma...“, dosetio se u šta gleda. „To je kutija sa nekoliko sitnica koje su ostale iza prethodnog stanara. Njegova cura je trebalo da je preuzme, ali... Još se nije pojavila. Ako ti smeta, mogu je preneti u svoj stan. Minut posla.“

„Što se mene tiče – neka ostane. Ne smeta“, odgovorila je i pomerila se u stranu.

Nastavili su obilazak. Svetlost je nezaustavljivo nadirala kroz veliki prozor u dnevnoj sobi. U okviru dvadesetak kvadratnih metara nalazila se i kuhinja, opasana mini-barom od ružinog drveta.

„Sve od bele tehnike je tu, na jednom mestu. Frižider, šporet i mašina za pranje sudova.“

Devojka je razgledala prostoriju i zadovoljno klimala glavom. Kožni trosed i dve fotelje bili su postavljeni tako da se iz njih lepo mogao videti ogromni televizor smešten uza zid.

„Oh!“, reče iznenađeno.

„Veliko ogledalo – veliki televizor“, smejao se Ćuk. „Kablovski kanali su uvedeni. Sve je digitalizovano ili već kako se to kaže. Vrhunska slika. Uveden je i internet. Pretpostavljam da će ti biti potreban.“

„Svakako“, nasmejala se. „Pristup netu mi je neophodan... Zbog posla.“

„Ti si, beše, prevodilac?“, Ćuk se prisećao pojedinosti iz njihovog telefonskog razgovora.

„Da“, klimnula je glavom. „Privodim kraju studije španskog. A i engleskim se sasvim dobro služim.“

„Ne znam da li si primetila, ali u prizemlju se, u stanu baš poput ovog, nalazi izdavačka kuća. Eto, možda ugovorite neku saradnju? Nikad se ne zna.“

„Da, to bi bilo baš zgodno.“

„Nego, da predemo na stvar“, došlo je vreme da Ćuk proveri da li je njegovo gustiranje urodilo plodom. „Kako ti se sviđa stan? Da li ti odgovara?“

„Lep je. Jeste mali, ali ima odličan raspored. A i lokacija je super. Iskreno, nisam očekivala da će biti ovako bogato opremljen. Sve zavisi od visine kirije. Još ne znam cifru.“

„Mesečna kirija je sto evra, plus troškovi za struju i ostalo.“

Devojčine plave oči se raširiše u čudu. Zamolila ga je da još jednom kaže iznos. Ponovio je. Dobro je čula.

„Sto evra? To je bar duplo manje od iznosa koji sam očekivala. O čemu se radi?“

„Biću iskren... Ne bih da iznajmljujem bilo kome. Živim u stanu pored i stalo mi je da za komšije imam okej ljude. Nekoga kao što si ti. Mlada intelektualka, prevodilac... Takvima treba učiniti cenu.“

„Ja... Ne znam šta da kažem.“

„Ako ti se stan dopada i cena odgovara, dovoljno je samo da prista...“

„Kuc-kuc... Ima li koga?“, zakreštala je gospođa Spiridonović.

Ćuk se sledi. Odakle se kog vraga samo ona stvorila? I to baš sad, u najdelikatnijem trenutku.

„Došla sam da vam vratim novine. Pretpostavila sam da još niste završili pokazivanje i po običaju sam u pravu.“

„Da, još uvek gospođici pokazujem stan“, kiselu se nasmeši Ćuk.

„I?“, stara žena se okrenu ka devojci. „Kako vam se čini? Hoćemo li postati komšinice, dušo moja?“

Devojka nije odmah odgovorila, iznenadni upad gospođe Spiridonović kao da ju je pomeo. Pre nego što je pauza u razgovoru postala neprijatna, rekla je:

„Lep je. I jeftin. Mislila sam će kirija biti viša.“

„Gospodin Ćuk voli da u njegovim stanovima žive lepi i mladi ljudi. Mnogo voli omladinu“, Spiridonovička dodade sa neskrivenom dozom ironije u glasu.

„Oh! Pa to je baš lepo!“, odgovori na to devojka.

Delovala je zaintrigirano.

„Da... Zna li da na...“, nastavi gospođa Spiridonović, ali nije uspela da završi rečenicu.

Ćuk je shvatio da po svaku cenu mora da reaguje. Prišao je stariji i uzeo joj novine iz ruke.

„Hvala, hvala... Ali sada bih vas zamolio da nas ostavite nasamo. Moramo da razgovaramo o poslu. Za upoznavanje i ćaskanje će i kasnije biti prilike.“

Gospođa Spiridonović se zbunila, što nije bilo svojstveno njevoj prirodi, pa je Ćuk iskoristio priliku. Uhvatio ju je podruku i otpratio do izlaza.

„Hvala što ste svratili“, reče on usiljeno ljubazno dok ju je izvodio u hodnik.

Žena je zaustila da nešto kaže, ali je Ćuk zatvorio vrata čim se neželjena posetiteljka našla u hodniku – tik ispred njenog

U Beogradu se dogodilo još jedno ubistvo, ko zna koje u crnoj seriji. Vest o smrti Milana Milutinovića prošla je gotovo nezaapaženo – popunila je jednu desetinu stranice u dnevnim novinama i zatim se utopila u moru sličnih tragedija koje svakodneвно potresaju glavni grad i Srbiju. Policija smatra da je mladić žrtva pljačke koja je pošla po zlu, ali advokat Boris Nastasijević misli drugačije...

„*Žuta kabanica* je moderan kriminalistički roman, *whodunit* koji ćete pročitati brzo i lako, sve vreme uživajući u dobrom zapletu, zanimljivim likovima i savremenom beogradskom miljeu. Roman za preporuku svima koji vole krimice, ali i onima koji će ih tek zavoleti.“

– Mirjana Novaković
(autorka romana *Strah i njegov sluga* i *Tito je umro*)

„Zahvaljujući izvanrednoj erudiciji i poznavanju žanra, Bajić izrašta u srpskog kralja trilera. *Žuta kabanica* je njegov prvi korak u pohodu na titulu majstora romana misterije.“

– Goran Skrobonja
(autor romana *Nakot* i *Čovek koji je ubio Teslu*)

„*Žuta kabanica* je lepršava, vrcava, dinamična, uzbudljiva i pre svega napeta knjiga po kojoj bi se, zahvaljujući vizuelnoj sugestivnosti Bajićevog stila, lako dao snimiti odličan film.“

– Maja Miloš (rediteljka filma *Klip*)

Đorđe Bajlić (1975) je pisac i kritičar iz Beograda, profesor srpskog jezika i književnosti i magistar teorije umetnosti i medija. Piše ili je pisao filmske i književne prikaze i tematske tekstove za *Popboks*, *NIN*, *Yellow Cab*, *Huper*, *Pressing*, *Hi-Files*, *Kvartal*... Esej o srpskom kriminalističkom filmu (s naglaskom na delima Živorada Žike Mitrovića iz tog žanra) objavio je u zborniku *Novi kadrovi* (2008). Autor je romana *Ostrvo prokletih* (2010) i novelete *Crna zvezda* (antologija *U znaku vampira*, 2012).